

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13.11.1996, sp. zn. 3 To 788/96, ECLI:CZ:KSCB:1996:3.TO.788.1996.1

Číslo: 23/1998

Právní věta:

K vyloučení orgánů činných v trestním řízení může dojít jen z důvodů uvedených v § 30 tr. ř. Mezi ně nepatří otázka úrovně odborné způsobilosti členů senátu rozhodujícího ve věci.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 13.11.1996

Spisová značka: 3 To 788/96

Číslo rozhodnutí: 23

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vyloučení orgánů činných v trestním řízení

Předpisy: 141/1961 Sb. § 30

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl stížnost poškozeného J. Č. proti usnesení Okresního soudu v Písku ze dne 16. 9. 1996 sp. zn. 3 T 121/96.

Z odůvodnění:

Usnesením Okresního soudu v Písku ze dne 16. 9. 1996 sp. zn. 3 T 121/96 bylo rozhodnuto, že podle § 31 odst. 1 tr. ř. nejsou vyloučeni z úkonů trestního řízení ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 3 T 121/96 týkající se obžalovaného M. B. a spol. předseda senátu JUDr. J. K. a přísedící F. K. a J. F.

Proti tomuto usnesení podal ihned po jeho vyhlášení stížnost zmocněnec poškozeného J. Č. V jejím písemném vyhotovení namítl, že členové senátu řádně neobjasňují rozpory ve svědeckých výpovědích. Tyto rozpory se stěžovateli jeví jako velmi podstatné z hlediska rozhodování senátu o vině či nevině. Senát neučinil žádné kroky ani k odstranění rozporů mezi závěry pitevního protokolu a znaleckým posudkem, i když znalec před soudem vypovídal. Dále namítl, že výpovědi svědků i znalců jsou nepřesně protokolovány, na což již zmocněnec poškozeného upozorňoval, ale nepřesná protokolace se objevuje dosud. Nedostatečnou se jeví i ta skutečnost, že soud neučinil žádné kroky k objasnění podstaty hnutí, k němuž se obžalovaní hlásí. Vzhledem k těmto skutečnostem lze mít podle názoru stěžovatele pochybnosti o možnosti členů senátu nestranně rozhodovat. Lze předpokládat

rovněž osobní vazby všech zainteresovaných osob v píseckém regionu. V závěru této stížnosti stěžovatel navrhl, aby bylo rozhodnuto tak, že všechny senáty Okresního soudu v Písku jsou vyloučeny z projednávání této věci a věc bude postoupena jinému soudu.

Krajský soud podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal napadené usnesení i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům:

Okresní soud rozhodoval o návrhu zmocněnce poškozeného, jenž byl uplatněn v průběhu hlavního líčení dne 16. 9. 1996. Podstatou tohoto návrhu byly prakticky stejné námitky, které jsou rozváděny ve stížnosti, jejíž obsah je uveden shora. Z odůvodnění napadeného usnesení je zřejmé, že předseda senátu ani žádný z přísedících nemají mít jiný než úřední vztah k osobám, jichž se trestní řízení týká. Okresní soud neshledal ani jiné důvody pro vyloučení senátu z vykonávání úkonů trestního řízení v této trestní věci.

Lze konstatovat, že ani krajský soud po přezkoumání celé věci neshledal existenci důvodů pro vyloučení předsedy senátu nebo některého z přísedících z vykonávání úkonů trestního řízení v této trestní věci. Obžalovaní byli postaveni před soud jednak pro trestný čin násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci podle § 196 odst. 2, 3 tr. zák. a jednak pro trestný čin podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod občanů podle § 260 odst. 1 tr. zák. Obžalovaným ml. J. Ch., Z. H. a M. P. je rovněž kladeno za vinu spáchání trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zák., účinného do 31. 12. 1993.

Uvedených trestných činů se obžalovaní měli dopustit tím, že se dne 24. 9. 1993 jako příslušníci hnutí skinhead společně s nejméně 14 osobami srotili na městském ostrově v Písku, kde zaútočili spolu s dalšími osobami na romské občany J. Č., M. Č., D. Č. a T. D., kteří v té době byli na ostrově. Křičeli na ně a uráželi je výrazy uvedenými ve spise pro jejich romský původ a barvu pleti, vyhrožovali jim zabitím a přitom byli vyzbrojeni spolu s ostatními osobami nůžkami, baseballovými pálkami a řetězy, čímž u poškozených vyvolali strach z napadení. Poškození proto v důsledku vyvolaného strachu skočili do řeky Otavy, která měla teplotu 15,7° C, v úmyslu přeplavat na druhý břeh, ale obžalovaný ml. J. Ch. a obžalovaný ml. M. P. jim pak bránili vylézt na ostrově z vody. Obžalovaný ml. J. Ch. poškozeným vyhrožoval pokračováním podobných akcí a řídil v průběhu napadení činnost ostatních osob, které se podle jeho pokynů rozmísťovaly podle obou břehů řeky Otavy. Když poškozený D. Č. vzhledem k fyzickému vyčerpání vylézal z vody, srazili jej spolu s obžalovaným ml. M. P. zpět do vody a na druhém levém břehu u zimního stadiónu obžalovaný ml. Z. H. poté zabraňoval s baseballovou pálkou náhodným svědkům přístupu k řece, když chtěli pomoci topícímu se poškozenému T. D., následkem čehož došlo k jeho utonutí.

Podle § 30 odst. 1 tr. ř. je z vykonávání úkonů trestního řízení vyloučen soudce nebo přísedící, u něhož lze mít pochybnosti, že pro poměr k projednávané věci nebo osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení nemůže nestranně rozhodovat.

Skutečnosti popsané v citovaném zákonném ustanovení však nejsou v daném případě shledávány. Skutečně není zřejmé, že by předseda senátu nebo některý z přísedících měl k projednávané věci jiný poměr, než poměr soudce či přísedícího, jenž má rozhodovat v této věci, která mu byla přidělena. Není zřejmý jiný, než služební poměr k osobám, jichž se úkon přímo dotýká. Ani v námitkách podjatosti vznesených před rozhodnutím okresního soudu či obsažených ve stížnosti není uvedeno nic konkrétního, co by mohlo vzbuzovat pochybnosti, na základě čeho by bylo možno dovozovat, že senát, jenž má ve věci rozhodovat, či některý z jeho členů, má bližší vztah k obžalovaným osobám, či shora jmenovaným poškozeným nebo k obhájcům či jiným osobám uvedeným v ustanovení § 30 odst. 1 tr. ř. Námitka obsažená ve stížnosti, že lze předpokládat osobní vazby všech zainteresovaných osob v píseckém regionu, je z tohoto pohledu ryze spekulativní. Jde

nepochybně o trestní věc, která vzbudila značnou pozornost veřejnosti v samotném městě Písku, ale rovněž v celé České republice. S ohledem na závažnost následku projednávaného činu vyvolala nepochybně negativní odezvu obyvatelstva a celou řadu emotivních reakcí. Pouze tyto skutečnosti však nemohou vést k závěru, že věcně a místně příslušný soud musí být v takové věci podjatý. V opačném případě by obdobné trestní věci prakticky nikdy nemohly být projednávány u soudu a soudce, jejichž příslušnost stanoví zákon.

Obsah trestního spisu neprokazuje ani tu skutečnost, že by byly dány důvody pro vyloučení některého z členů senátu z vykonávání úkonů trestního řízení ve smyslu § 30 odst. 2, 3 tr. ř. Není prokázáno, že by některý ze členů senátu byl v této projednávané trestní věci činný jako státní zástupce, vyšetřovatel, policejní orgán, společenský zástupce, obhájce nebo jako zmocněnec zúčastněné osoby nebo poškozeného, nebo že by předseda senátu v přípravném řízení nařídil domovní prohlídku, vydal příkaz k zatčení nebo rozhodoval o vazbě některého z obžalovaných. Předseda senátu se nezúčastnil ani rozhodování u vyššího soudu v této věci.

K charakteru námitek rozvedených v písemném vyhotovení stížnosti lze dodat, že ustanovení § 30 tr. ř. o vyloučení orgánů činných v trestním řízení se nevztahuje na otázky schopnosti předsedy senátu, popř. přísedících vést správně důkazní řízení, tedy úrovně odborné způsobilosti senátu rozhodujícího ve věci. Správnost provedeného řízení a správnost postupu senátu při hodnocení důkazů může být přezkoumána na základě opravných prostředků proti meritornímu rozhodnutí. Navíc lze dodat, že dokazování před soudem prvního stupně ještě neskončilo.

K výroku napadeného usnesení lze toliko z formálního hlediska dodat, že okresní soud správně rozhodoval podle § 31 odst. 1 tr. ř. s tím, že se ve výroku měla objevit formulace, že podle § 30 tr. ř. nejsou předseda senátu a přísedící vyloučeni z vykonávání úkonů trestního řízení v uvedené trestní věci. Uvedené formální pochybení však nic nemění na věcné správnosti rozhodnutí okresního soudu.

Ze všech shora uvedených důvodů byla stížnost zmocněnce poškozeného J. Č. jako nedůvodná podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítnuta.